“Èçïåïåëÿâàíå” â ñòèëà íà Òðèî Ñîïðàíî

“Êàê ïî-äîáðå äà ïîçäðàâèì äàìèòå äíåñ, îñâåí ñ íàé-íîâèÿ íè ïðîåêò. Ïåñåí çà ñèëíèòå è äðúçêè æåíè. Áúäåòå òàêèâà, ñêúïè äàìè! Òàçè ïåñåí â ñïåöèàëíî çà Âàñ!”, íàïèñàõà ìîìè÷åòàòà îò Òðèî Ñîïðàíî â äåíÿ íà ïðåìèåðàòà íà íàé-íîâèÿ èì ïðîåêò ñúñ çàãëàâèå “Èçïåïåëÿâàíå”.

Âèäåîêëèïúò ñå ïîÿâè â åôèð íà Ìåæäóíàðîäíèÿ äåí íà æåíàòà, 8 ìàðò è îïðåäåëåíî ñúçäàäå íàñòðîåíèå. Ïåòÿ, Áèëÿíà è Ãàáè çàðàäâàõà ñâîèòå ïî÷èòàòåëè ñ ìèíè-ìþçèêúë, ïîäíåñåí ñ ìíîãî ôèíåñ. Òÿõíàòà èíòåðïðåòàöèÿ å èçäúðæàíà â ñòèëà, êîéòî å çàïàçåíà ìàðêà íà Òðèî Ñîïðàíî è å ëåñíî ðàçïîçíàâàåì. Ëåíòàòà å çàñíåòà îò ðåæèñüîðà Íèêîëàé Ñêåðëåâ, êîéòî å çàëîæèë íà èç÷èñòåí ñþæåò, â êîéòî ãëàâíèòå ãåðîèíè ñà ìîìè÷åòàòà îò Òðèîòî. Çàäà÷èòå èì íå ñà íèêàê ëåêè, êàòî ñå èìà ïðåäâèä, ÷å òðÿáâà äà ñà ãîðåùè êàòî îãíåíîòî òàíãî îò ôèëìà “Óñåùàíå çà æåíà”. Êîíòðàïóíêò å ñòèëíà äâîéêà, êîÿòî ñå âèõðè â ðèòúìà íà “èçïåïåëÿâàùî” òàíãî. Â êëèïà ñïåöèàëíî ó÷àñòèå âçåìà òàíöîâà ôîðìàöèÿ “Åëèêà”.